

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 468/2014
24.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Б.С. из Б., чији је пуномоћник Б.Ј., адвокат из Н., против туженог Н. АД Н., чији је пуномоћник Г.Ј., адвокат из Н., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1030/13 од 13.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 24.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Б.С. из Б. изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1030/13 од 13.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3746/10 од 24.12.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог број 88234 од 26.11.2009. године којим му је отказан уговор о раду број 11961/2 од 01.12.2007. године, те да се обавезе тужени да га врати на рад и да му призна сва права на раду и по основу рада, а ставом другим изреке је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 20.500,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 1030/13 од 13.01.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из тачке 12. истог члана на коју се ревизијом указује, јер побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог, распоређен на радном месту возача моторног возила „Б“, „Ц“ и „Е“ категорије. Приликом редовне контроле потрошње горива 17.10.2009. године на теретном возилу којим је управљао тужилац утврђено је да од претходног точења горива извршеног 16.10.2009. године неоправдано недостаје 50 литара, јер је камион за пређених 29 километара имао утрошак од 65 литара горива. Дана 06.11.2009. године тужиоцу је уручено писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а обавештен је и синдикат. Оспореним решењем туженог од 26.11.2009. године тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе прописане чланом 20. став 1. тачка 3. Уговора о раду – незаконито располагање средствима послодавца. Овлашћени сервис је испитао исправност бош пумпе скинуте са камиона којим је тужилац управљао и констатовао да је исправна и да на њој нема цурења, чиме се тужилац бранио. На основу налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке, утврђено је да возило уопште не би могло ни да се креће да је гориво цурило у тој количини из бош пумпе а да је после контроле од стране сервиса пумпа враћена у камион који је тужилац преузео, те да више није имао примедби на исправност возила и бош пумпе. Такође се овај вештак изјаснио да се тужилац није кретао на дан 16.10.2009. године пријављеном трасом. Утврђено је да није евидентирано присуство тужоца на раду код туженог после 26.11.2009. године, са којим даном му је престао радни однос.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев, дајући у својим одлукама разлоге које прихвата и овај суд.

Према одредби члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005, са изменама), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Према члану 20. став 1. тачка 3. Уговора о раду закљученог између тужиоца и туженог, повреда радне обавезе због које послодавац може да откаже уговор о раду је незаконито располагање средствима послодавца.

У конкретном случају, а имајући у виду утврђено чињенично стање, нижестепени судови су извели правилан правни закључак да је тужилац својом

кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани.

Тужилац се писмено изјаснио на наводе из писменог упозрења за постојање разлога за отказ уговора о раду, па је његово право на одбрану испоштовано у смислу одредбе члана 180. став 1. Закона о раду.

Осталим ревизијским наводима се у суштини оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, па их ревизијски суд није посебно испитивао, будући да се утврђено чињенично стање у смислу одредбе члана 398. став 2. ЗПП ревизијом не може побијати.

Из наведених разлога је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**